

det er derfor, man vil tvinge ham til at bo i Aarhus. Men hvis det skal opnaas, hvis han skal staa til Rede til Samtale med Bestyrelserne for de private Baner, som han er sat til Chef for, saa betinger det jo aldeles uundgaeligt, at han maa have en Kontorchef, der i nogen Grad er inde i de Sager, thi Kommissarius kan ikke være til Raadighed altid. Kommissarius er ude for det første ved alle ny Baneanlæg, saavel ved Besigtigelse som Ekspropriation, og han skal ogsaa være ude af og til for at se paa de færdige Baner og deres Drift, saa han kan ikke altid være til Bestyrelsernes Raadighed; han maa af og til være borte og maa derfor hjemme paa Kontoret have en Mand, der i nogen Grad kan repræsentere ham, naar han er borte. Det vil medføre ikke ganske smaa Kontorudgifter. Er det derimod saaledes, at han bor her i København, har han jo let ved at faa denne Assistance. Her er nok til at faa til at assistere sig blandt saadanne Personer, som baade magte Spørgsmaalene, og som tillige have en anden Gerning ved Siden, saa at Kommissarius kan have sin Medhjælp nogenlunde billig, men det kan man ikke vente, at han kan faa, naar han skal bo i en anden By.

Men Hovedsagen er, at man vil tvinge Jyderne til at give Afkald paa den Fordel, som det er for dem, at deres Kommissarius er her i København og kan varetage deres Interesser her og kan forhandle med Ministeriet. Det er der, Kommissarius kan gøre Nytte, det er her, han hidtil har kunnet gøre Nytte og fremtidig vil kunne gøre Nytte, naar de ville lade ham blive i København, men der kan fornuftigvis ikke være Mening i, at Kommissarius for hver en lille Sag, der kommer til hans Erklæring, skal rejse fra Aarhus til København for at tale med Folk i Ministeriet. Det kan man ikke med Billighed forlange, naar han bor i Aarhus. Dette Ændringsforslag vil jeg derfor i allerhøjeste Grad fraraade som absolut skadeligt, netop for de Baner, man vil gavne, det kan ikke blive andet, end at det vil blive til Besvær og Gene for Privatbanerne, at de ikke kunne faa deres Sager besørgede paa samme Maade som hidtil gennem Kommissarius ved personlig Forhandling med Ministeriet.

Ordføreren (Jens Bush): Lige overfor det ærede Medlem for Bælum (J. H. Jensen) kan jeg kun udtale, at det er jo givet, at Udvalget vil tage alle Henstillinger fra Medlemmer her i Salen under velvillig

Overvejelse. Det ærede Medlem var i Princippet enig i, hvad Udvalget foreslaar, og ønsker ogsaa, at den ene af Kommissarierne skal bo i Jylland. Naar nu den ærede Minister ved Sagens 1ste Behandling og ligesaa ved Konferencen med Udvalget ikke var enig med os om det ønskelige i, at den ene af Kommissarierne skulde bo i Jylland, saa var det navnlig, fordi han mente, at det var rart at have ham ved Haanden. Jeg mener rigtignok, at naar vi ere enige i Princippet om dette, at han skal bo i Jylland, saa vilde det ogsaa være det naturligeste af mange Grunde, men navnlig af dem, som den ærede Minister sætter særlig Pris paa, at Aarhus bliver Stedet, fordi der er den nemmeste og bedste Forbindelse med København. Jeg mener, at det er en Imødekommen mod den højtærede Ministers Ønsker, naar vi have sat Aarhus. Det er for Jyderne et centralt Punkt, og der er ogsaa den nemmeste Forbindelse; men det kunne vi jo tage under Overvejelse, det blive vi ikke saa principielt uenige med den ærede Minister i, da han jo holder paa det samme som Udvalget, at den ene af Kommissarierne skal bo i Jylland.

Den ærede sidste Talers Standpunkt var mig derimod noget forunderligt. Den første Anke, han rejste mod disse Ændringsforslag, gjaldt Lønningerne. Men bevar os vel, vi have jo ikke Spor af Sikkerhed eller Garanti for, at vi, selv om vi gave 10—12,000 Kr. om Aaret, fik akkurat den rette Mand paa den rette Plads. Vi vide jo alle, at den saa meget forroste Kommissarius Hr. Tobiesen ved et rent Tilfælde er bleven Kommissarius. Baade det ærede Medlem og jeg ere saa gamle, at vi kunne huske, hvorledes den Historie er gaaet til. Han sad i et ganske upaaagtet juridisk Embede og blev saa, Gud ved af hvilken Grund, kaldet til at være Indenrigsminister i det Fønnesbechske Ministerium. Saa blev Højre uenigt i hine gamle Dage — som det lader til, at det er endnu —, saa faldt det Fønnesbechske Ministerium, saa blev Hr. Tobiesen ledig, og saa sørgede han naturligvis for foruden at faa sin Pension som afgangens Minister at blive kongelig Kommissarius for Jernbanerne. Det er ad den Vej, at Hr. Tobiesen er kommen ind, altsaa ved den rene Tilfældighed. Men selv om vi nu bød 2—3—4,000 Kr. mere, hvad Sikkerhed have vi saa for at faa den rette Mand paa den rette Plads?

Men det ærede Medlems Standpunkt bliver saa meget mere forunderligt, som